

ΓΟΥΓ'ΙΛΙΑΜ ΣΚΙΣΠΗΡ

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

9—

Θά ειχα χαρά νά τόχα λησμονήσει.
 Μούλεγε, — "Αχ στό νοῦ μου τριγυρίζει
 Κράζοντας τό κακό σάν τό κοράκι
 Τρογύρου σ' ἕνα σπίτι μολεμένο, —
 Μούλεγε, ποῦ αὐτός τόχει τό μαντήλι!
 ΓΙΑΓ. Αἱ καί μ' αὐτό;
 ὍΘΕΛ. Καλό τό βρῖσκε; ;
 ΓΙΑΓ. Τι;
 "Αν ἔλεγα πῶς εἶδα νά σοῦ κάνει
 Τῆδικο ἢ κι' ἄν τόν ἄκουσ νά τό λέει, —
 Γιατί στόν κόσμο ὑπάρχουν τέτοιοι φαῦλοι
 Ποῦ ἄν ἴσως ξελογιάσουν μιὰ γυναίκα,
 Ἦ ἄν κάποιος τήν ἀγάπη, φχαριστήσουν,
 Τό μολογᾶν εὐτός.
 ὍΘΕΛ. Μὴν εἶπε κάτι;
 ΓΙΑΓ. Εἶπε μὰ ὄχι ἄλλο μείνε βέβαιος, Κύριε,
 "Απ' ὅ,τι μπορεί μ' ἔρκει ν' ἀρνηθεῖ.
 ὍΘΕΛ. Καί τί εἶπε;
 ΓΙΑΓ. Ναί, εἶπε πῶς... Δέν ξέρω τί εἶπε.
 ὍΘΕΛ. Πῶς τί;
 ΓΙΑΓ. Πῶς τάχα στό κρεβάτι ἦταν.
 ὍΘΕΛ. Μαζ' ἡ της;
 ΓΙΑΓ. Μαζ' ἡ της, πάνωθ' ἡ της, ὅπως θέλεις.
 ὍΘΕΛ. Τι λές! στό κρεβάτι, τό μαντήλι—μολογημένα
 πράματα—τό μαντήλι! Νά μολογήσει καί νά κρεμα-
 στεῖ γιά τόν κόπο του. Πρῶτα ἄς κρεμαστεῖ καί κατό-
 πι ἄς μολογήσει. Ἐγὼ τό τρέμω αὐτό. Δέ θά μπορούσε
 ποτέ τό φυσικό μου νά τυλιχθεῖ μέσ' ἕνα τέτοιο
 πάθος, χωρίς κανένα προειδοποίημα. Δέν εἶναι λόγια
 αὐτό ποῦ μοῦ τυχράζει τόσο. Φτοῦ σ' ἄς! μύτες, αὐτιά
 καί χεῖλη. Εἶναι δυνατό; Τό μολόγησε; τό μαντήλι,
 ὦ Σαττανά! (Πέφτει χάμου ζαλισμένος).
 ΓΙΑΓ. Δούλευε, βότανό μου, δούλευε : ἔτσι
 Πιάνονται οἱ κλοπέτσουλοι οἱ τρελλοί,
 Κ' ἔτσι κκολογιῶνται κάποιες τίμιες
 Κι' ἄξιες κυράδες ποῦναι τέλει ἀθῶες.
 Αἱ σήκω, κύριε! κύριε, σήκω! Ὅθελλο!
 "Ερχεται ὁ Κάσσιος.
 Τι θέλεις Κάσσιε;
 ΚΑΣ. Ἐδῶ τί τρέχει, Γιαγγο;
 ΓΙΑΓ. Τοῦ στρατηγοῦ μας τοῦρθε τό κακό του
 "Απὸ τὰ χῆς γιά δεύτερη φορά.

ΚΑΣ. Τρίψε του τὰ μηλίγκια.
 ΓΙΑ. Ὅχι, ἄφησέ τον.
 Πρέπει σιγά μονάχο νά περάσει
 Τό κόρωμα, τί ἄλλοιῶς ἀφρός τοῦ βγαίνει
 "Απὸ τό στόμα, κι' ἄξαφνα ξεσπάει
 Μιά τρέλλα τρομερή. Κινιέται, κοίτα.
 Για μιὰ στιγμή ἀπό δῶθε ἐσὺ τραβήξου.
 Συνέρχεται ὀλονένα· ἀλλά ὅταν φύγει
 Κάτι πολὺ σπουδαῖο ἔχω νά σοῦ εἰπῶ.
 Ὅ Κάσσιος φεύγει.
 Πῶς εἶσαι, στρατηγέ μου, ἔχεις χτυπήσει;
 Στό μέτωπό σου;
 ὍΘΕΛ. Ἐσύ, γελᾶς μ' ἐμένα;
 ΓΙΑΓ. Γελῶ μὲ σένα ἐγὼ; Ὅχι, στήν ἀλήθεια.
 Τὴν ἀτυχία σου ὑπόμεινε σάν ἄντρας.
 ὍΘΕΛ. Εἶναι τέρας καί ζῶο ὁ κερατωμένος.
 ΓΙΑΓ. Γόττες σέ μιὰ μεγάλη χώρα ὑπάρχουν
 Πλήθος πρόμοια ζῶα καί πλήθος τέτοια
 Πολιτισμένα τέρατα.
 ὍΘΕΛ. Σοῦ τό εἶπε;
 ΓΙΑΓ. Φέρσου σάν ἄντρας, Κύριε, καί στοχάσου
 Πῶς κάθε φουκαρᾶς ποῦ νάχει γένεια
 Καί ποῦναι κάτου ἀπ' τό ζυγὸ τοῦ γάμου
 Μποροῦσε νάναί ταῖρι σου. Μιλιούνια
 "Αντρας κοιμοῦνται σέ ἄσεμα κρεβάτια
 Κι' ὀρκίζονται πῶς ἄλλος δέν τὰ ξέρει.
 Καλῆτερός τους εἶσαι. Ὅ εἶναι περγέλιο
 Δαιμονικό, παιγνίδι τοῦ διαδόλου,
 Τὸ νά φιλεῖ ἕνας δίχως ὑποψία
 Μιὰν πόρνη καί νά λέει πῶς εἶναι τίμιε.
 Ὅχι, θά ξέρω· κι' ἀφοῦ ξέρω τί εἶμαι,
 Ξέρω κι' ὄλας μ' ἐκείνην τί θά γένει.
 ὍΘΕΛ. Ὅ σοφός εἶσαι, αὐτό εἶναι δέβαιο.
 ΓΙΑΓ. Στάσου
 Πκράμερα λιγάκι, μὰ κρατήσου
 Στὰ θριά σου ὅσο δύνασαι. Ἐνῶ σ' εἶχε
 Ριγμένον χάμου ὁ πόνος σου—ἕνα πάθος
 ποῦ δέν ταιριάζει ἐνοῦ ὁμοίου σου καθόλου—
 Ὅ Κάσσιος ἦρθε ἐδῶ, κ' ἐγὼ μὲ τρόπο
 Τὸν ἔδιωξα καί μ' εὐλογες αἰτίες
 Τοῦ ξήγησα τὴ δειξία σου· ἀλλὰ ἀμέσως
 Τοῦπα νά γύρει ἐδῶ γιά νά μιλήσει

Μαζή μου, και μου τόταξε. Έσὺ κρύψου
Και τώρα τὰ περιγέλοια, τὰ κορόϊδα,
Τὰ ὄρατα τὰ παραγκώμια ποὺ θὰ κάνει
Στὸ πρόσωπό του κάθε του σουσοῦμι,
Τι θὰ τὸν κάμω πάλι νὰ ἱστορήσει
Ποῦ, πότε, πῶς, πόσο συχνά, ἀπὸ πότε
Σμίγει μὲ τὴ γυναίκα σου και πότε
Θὰ τὴν ξανασμίξει. Σοῦπα, κοίτα
Τὰ σήματατά του, ἀλλὰ ἔχε ὑπομονή,
Ἄλλοιῶς θὰ εἰπῶ ποῦ ἄλλοθλος χολὴ εἶσαι.
Κι ἄντρας καθόλου.

ΟΘΕΑ. Γιάγο, ἀκοῦς, θὲ νάμμι
Καρτερικός πολὺ και πονηρός,
Μὰ—και πολὺ αἰμοτόχαρος, τ' ἀκοῦς;
ΓΙΑΓ. Κακὸ δὲν εἶναι αὐτό, μὰ μὴ βιαστείς
Σὲ τίποτα. Τραβήξου τώρα ἂν θέλεις.

Ὁ Ὀθέλλος παραμερίζει:

Τὸν Κάσσιο θὰ βρωτήσω γιὰ τὴ Μπιάνκα.
Αὐτὴ εἶναι μιὰ γυναίκα ποῦ πουλῶντας
Ἄγαπη, ροῦχα και ψωμί ἀγοράζει.
Ὁ Κάσσιος τὴν ἐτρέλλανε εἶναι τέτοια
Τῆς πόρνης ἢ κατάρρα, τοὺς πολλοὺς
Γελάει, κ' ἐκείνην ἕνας τὴ γελάει.
Αὐτὸς ἅμα γι' αὐτὴν ἀκούσει κάτι,
Δὲν εἰμπορεῖ τὰ γέλοια νὰ βαστάζει.—
Μὰ νὰ τὸς! — Ὅπως θὰ χαμογελάει,
Ὁ Ὀθέλλος θὰ λυσσάζει, κ' ἢ ἀναλφάδιτη
Ἡ ζήλεια του στρεβλὰ θὲ νὰ ξηγῆσει
Τὰ χαροκόπια τᾶσκεφτα, τὰ σκέδια,
Τὰ γέλοια τοῦ κηκόμοιρου τοῦ Κάσσιου.

Ξανάρχεται ὁ Κάσσιος

Ἐπισπιστή, πῶς εἶσαι;

ΚΑΣ. Πιλιό κηκὴ

Τώρα ποῦ ἐσὺ αὐτὸ τὸνομα μοῦ εἶνεις

Ἐνῶ μ' ἔχει σκοτώσει ἢ στέρησέ του.

ΓΙΑΓ. Τὴ Δεσδεμόνα ἀνάγκασε μὲ τρόπο
Και μείνε τέλεια ξέγνοιαστος. (Σιγὰ.) Ἄν ἦταν
Στὴν ἐξουσία τῆς Μπιάνκας ἢ δουλειά σου,
Πόσο γοργὰ ποῦ θάταν τελειωμένη!

ΚΑΣ. Ἄχ ἢ καὺμένη!

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Κοίτα πῶς γελάει!

ΓΙΑΓ. Δὲν εἶδα ἄλλη γυναίκα ν' ἀγαπάει.

Τόσο πολὺ ἔγαν ἄντρα!

ΚΑΣ. Τὸ πιστεύω.

Ἡ ἀχαρη στ' ἀλήθεια μ' ἀγαπάει.

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Τώρα τ' ἀρνιέται τάχα και γε-
(λάει.)

ΓΙΑΓ. Κάσσιο μ' ἀκοῦς;

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Τὸν ἀνγκάζει τώρα
Νὰ εἰπῆ τὰ πάντα. Ὅμπρός! καλά, καλά!

ΓΙΑΓ. Τριγύρω λέει πῶς θὰ τὴ στεφανώσεις,
Τῶχεις στὸ νοῦ σου;

ΚΑΣ. Χάχα, χάχα, χά!

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Αἱ θριαμβεύεις, αἱ Ρωμαίε,
θριαμβεύεις!

ΚΑΣ. Γυναίκα νὰ τὴν πάρω αὐτὴν μιὰ δημόσια!
Παρακαλῶ, σπλαχνίσου λίγο τὸ μυαλό μου, μὴν τὸ
στοχάζεσαι τόσο πολὺ ἀρρωστημένο. Χά, χά, χά!

ΟΘΕΑ. Ναι, ναι, γελά! γελάει ἔπου κερδαίνει.

ΓΙΑΓ. Μὰ στὴν ἀλήθεια εἶναι κοινὴ ἢ φωνὴ πῶς θὰ
τὴ στεφανώσεις.

ΚΑΣ. Σὲ παρακαλῶ, λέγε τὴν ἀλήθεια.

ΓΙΑΓ. Πολὺ ἄτιμος θάμουνε, ἂν δὲν τὴν ἔλεγα.

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Ἐκάματε κι' ἔλας ἔτοιμο
τὸ λογαριασμό μου! Πάει καλά!

ΚΑΣ. Αὐτὰ λέει τριγύρω ἢ μαῦμος; Εἶναι κατα-
πεισμένη πῶς θὰ τὴ στεφανωθῶ, γιατί ἢ ἴδια τὸ συμ-
περαίνει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς και γελιέται μονάχη
τῆς, ὄχι γιατί ἐγὼ τῆς τόταξα.

ΟΘΕΑ. Ὁ Γιάγος μοῦ κάνει νόημα. Τώρα θ' ἀρχί-
σει τὴν ἱστορία.

ΚΑΣ. Τώρα τώρα ἦταν ἐδῶ μὲ ξεκυνηγῆσαι δλοῦθε.
Τὴν ἄλλη μέρα ἤμουνα στὸ γιαλὸ κ' ἐμιλοῦσα μὲ
κάτι Βενετούς, κ' ἦρθε ἐκεῖ ὁ μπελᾶς, και—μὰ τοῦτο
τὸ χέρι—ἔπωσε ἀπάνου μου, και μοῦ ἀγκάλιασε τὸ
λαιμό,—

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Φωνάζοντας, σὰ νὰ ποῦμε:
«Ὁ ἀκριβέ μου Κάσσιο», γιατί αὐτὸ θὰ ἐδηλοῦσε τὸ
κίνημά τῆς.

ΚΑΣ. Κρεμάστηκε στὸ λαιμό μου, ἀκκούμπησε ἀ-
πάνου μου, ἔχυσε δάκρυα, μ' ἐτίναξε, μ' ἐτράβηξε δυ-
νατὰ, χαχαχά!

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Τώρα τοῦ λέει πῶς τὸν ἀ-
νέθεσε στὴν κάμαρά μου. Ὁ τὴν βλέπω τὴ μύτη του,
μὰ δὲ βλέπω τὸ σκυλὶ ποῦ θὰ τοῦ τὴν ρίξω.

ΚΑΣ. Ἄ πρέπει νὰ παραιτήσω τὴ σκέπη τῆς.

ΓΙΑΓ. Τί βλέπω μπροστά μου; κοίτα, ποιά ἔρχε-
ται;

ΚΑΣ. Νάτῆνε πάλι ἢ ξουριδα! και μυρίζει ἀπὸ
μακρὰ. (Ἐρχεται ἡ Μπιάνκα.) Τί δηλοῖ αὐτὸ τὸ ξε-
κυνηγητό;

ΜΠΙΑΝ. Ὁ ποῦ νὰ σε κυνηγῆσαι ὁ διάλογος μὲ τὴ
μάννα του. Τί δηλοῖ αὐτὸ τὸ μαντήλι ποῦ μοῦδωκες
ἀπὸ τώρα; Ἡμουνα τρελλὴ ποῦ τὸ πήρα! Πρέπει νὰ
σοῦ ἀντισκώσω τὸ κέντημα, αἶ; Καλοκεντημένη ἦ-
τανε ἢ ἱστορία ποῦ μοῦδες. Τὸ βρήκες στὴν κάμαρά
σου, αἶ; και δὲν ξέρεις ποιὸς τᾶφθηκε ἐκεῖ. Θυμητάρι
εἶναι κηποιανῆς ἀγαπητικιάς σου, κ' ἐγὼ πρέπει νὰ
τὸ ἀντισκώσω! Πάρ' το, δῶσε το στὸ ντεντέ σου, ἔ-
ποια κι' ἂν εἶναι αὐτὴ δὲ θέλω νὰ βάλω βελονιά.

ΚΑΣ. Τί εἶναι αὐτά, γλυκιά μου Μπιάνκα, τί εἶναι
αὐτά!

ΟΘΕΑ. (Κατὰ μέρος). Μὰ τὰ οὐράνια αὐτὸ πρέπει
νάναι τὸ μαντήλι μου.

ΜΠΙΑΝ. Ἄν θέλεις ἔλα ἀπόψε στὸ δειπνο, κι' ἂν
δὲ θέλεις ἔλα ὅποταν θάσαι ἔτοιμος. (Φεύγει.)

ΓΙΑΓ. Τρέξε, τρέξε κατόπι τῆς.

ΚΑΣ. Ναι, πρέπει νὰ πάω, ἄλλοιῶς θὰ βρῆζει στοὺς

δρόμους.

ΓΙΑΓ. Θά δαιπνήσεις ἐκεῖ;

ΚΑΣ. Ναί, αὐτή εἶναι ἡ ἰδέα μου.

ΓΙΑΓ. Καλά, ἴσως ἔρθω καὶ γὼ νὰ σὲ ἰδῶ. Ἐχω μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ σοὺ μιλήσω.

ΚΑΣ. Ἐλα, σὲ παρακκλώ, θέλεις;

ΓΙΑΓ. Θάρθῃ. Μὴν πεις πλιά λόγο.

Ὁ Κάσσιος φεύγει.

ΟΘΕΑ. (Προχωρώντας). Πῶς νὰ τότε σκοτώσω, Γιάγο;

ΓΙΑΓ. Τὸ εἶδες, πῶς ἐγελοῦσε αὐτὸς μὲ τὸ ἐγκλημά του;

ΟΘΕΑ. Ὡ Γιάγο!

ΓΙΑΓ. Κ' εἶδες τὸ μυντήλι;

ΟΘΕΑ. Κ' ἦτανε τὸ δικό μου;

ΓΙΑΓ. Τὸ δικό σου, ναί, μὰ τὸ χέρι αὐτό. Καὶ βλέπεις τί σέβας πῶχει γιὰ τὴν ξετρελλαμένη τὴ γυναῖκα σου! Αὐτὴ τοῦ τῶδωκε, κ' ἐκείνος τὸ χάρισε στὴν ἀγαπητικιά του.

ΟΘΕΑ. Ἐγγὲς χρόνους ἦθελα νὰ τότε σκοτώνω! — Ἐξάριετη γυναῖκα, ὠραία γυναῖκα, γλυκειά γυναῖκα!

ΓΙΑΓ. Ὅχι, λησμονήσέ το.

ΟΘΕΑ. Ὡ ἄς σκαπεῖ, ἄς χαθεῖ, κί' ἄς πάει στὴν κόλαση ἀπόψε! Δὲν πρέπει πλιά νὰ ζήσει! Ὅχι, ἡ καρδιά μου ἐγίνηκε πέτρα! τήνε χτυπάω καὶ μοῦ λαδώνει τὸ χέρι. — Μὰ ἄχ ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἄλλο πλάσμα πλιὸ γλυκό. Θά μπορούσε νὰ πλαγιάξει: στὸ πλευρὸ ἑνοῦ αυτοκράτορα καὶ γὰρ τοῦ προστάζει τί νὰ κάμει.

ΓΙΑΓ. Ὅχι, μὴν πάρεις αὐτὸ τὸ δρόμο.

ΟΘΕΑ. Κρέμασέ την! Ἐγὼ λέω μόνο τί εἶναι. Τόσο ἀξία στις φιλοδουλιές τοῦ βελονιοῦ, τόσο θαυμαστή σὴ μουσική! Μὲ τὸ τραγοῦδι της θά ἡμέρονε τὴν ἀγρισύνη της ἀρκούδας. Κ' ἔχει τόσο πολὺ μυαλὸ καὶ τόσο φαντασία.

ΓΙΑΓ. Γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀκόμα χειρότερη.

ΟΘΕΑ. Ὡ χίλιες χιλιάδες φορές! — Κ' ἔπειτα, ἡ καρδιά της ἔχει τόσο κλωσύνη!

ΓΙΑΓ. Ναί! πάρα πολὺ κλωσύνη.

ΟΘΕΑ. Ἄχ, αὐτὸ εἶναι βέβαιον! — Κί' ὅμως τί κρίμα, Γιάγο. ὦ Γιάγο, τί κρίμα, Γιάγο!

ΓΙΑΓ. Ἄν εἶσαι τόσο τρυφερός γιὰ τὸ ἐγκλημά της, τότε δώσε της τὸ ἐλεύτερον νὰ σὲ ἀτιμάζει: γιὰτί ἂν ἐπὲ δὲ σοὺ κκοραίνεται: δὲν πειράζει κανέναν ἄλλον.

ΟΘΕΑ. Θά τὴν κάμω φιλὰ κομματάκια! Νὰ μὲ ἀπυτῆσει!

ΓΙΑΓ. Ἦτανε ἀτιμία της!

ΟΘΕΑ. Μὲ τὸν ἀξιοματικό μου!

ΓΙΑΓ. Πιὸ μεγάλη ἀτιμία.

ΟΘΕΑ. Φέρε μου, Γιάγο, λίγο φαρμάκι ἀπόψε. Δὲ θέλω νὰ λογοτριβήσω μαζὶ της: ἄλλοιως τὸ κορμί της καὶ ἡ ὁμορφιά της θά ξεραμάτοναν τὴν ἀπόφασή μου. Ἀπόψε, Γιάγο.

ΓΙΑΓ. Μὴν τὸ κάμεις μὲ φαρμάκι! Στραγγάλησέ

την στὸ κρεβάτι της: σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο κρεβάτι ποῦ τὸ μόλεψε.

ΟΘΕΑ. Καλά, καλά! Αὐτὴ ἡ δίκαιη ἡ κρίση μ' ἀρέσει. Πολὺ καλά.

ΓΙΑΓ. Καὶ τὸν Κάσσιο, ἄφησε νὰ τὸν πάρω ἐγὼ ἐπάνου μου: τὸ μεσημέρι θ' ἀκούσεις περσότερα.

ΟΘΕΑ. Ἐξάριετα. (Ἐνα σάλπισμα ἀπὸ μέσα). Τί σάλπισμα εἶναι αὐτό;

ΓΙΑΓ. Σοὺ φέρνουν βέβαια νέα ἀπ' τὴ Βενετιά.

Ναὶ ὁ Λουδοβίκος εἶναι. Σοὺ τὸν στέρνει

Ὁ δούκας, καὶ ἡ κυρά σου εἶναι μαζὶ του.

Ἐρχονται ὁ Λουδοβίκος ἡ Δεσδεμόνα καὶ ἡ ἀκολουθία.

ΛΟΥΔ. Βοηθός σου ὁ Θεός, στρατάρχη.

ΟΘΕΑ.

Φχαριστῶ σε

Ἀπὸ καρδιάς.

ΛΟΥΔ. Τῆς Βενετίας ὁ δούκας

Καὶ ἡ γερουσία σὲ χαιρετοῦν. (Τοῦ δίδει ἓνα γράμμα).

ΟΘΕΑ.

Φιλῶ

Τῆς προσταγῆς τους τὸ κυττάπι.

Ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ τὸ διαβάζει.

ΔΕΣΔ.

Τί

Μὰς φέρνεις, ξάδερφέ μου Λουδοβίκε;

ΓΙΑΓ. Χαίρομαι ποῦ σὲ βλέπω! Καλῶς ἦρθες

Στὴν Κύπρο, Κύριε.

ΛΟΥΔ. Φχαριστῶ. Τί κάνει

Ὁ ὑπακισπότης ὁ Κάσσιος;

ΓΙΑΓ.

Ζεῖ, κύριέ μου.

ΔΕΣΔ. Ἐάδερφε, ἀπὸ τὸν ἄντρα μου διχόνοια

Βαρειά τὸν ξεχωρίζει: μὰ ἐσύ πρέπει

Νὰ τοὺς φιλιώσεις.

ΟΘΕΑ. Εἶναι βέβαιον αὐτό;

ΔΕΣΔ.

Ὅριστε;

ΟΘΕΑ. (Διαβάσει). «Μὴ λείψεις νὰ τὸ κάμεις, ἔπως [θέλεις].»

ΛΟΥΔ. Δὲ σοῦ κρινε: στὸ γράμμα του διαδάζει.

Ὁ στρατηγὸς κί' ὁ Κάσσιος ἐμαλώσαν;

ΔΕΣΔ. Ναί: καὶ πολὺ λυπῆμαι, ἐπιθυμοῦσα

Νὰ τοὺς ἐνώσω, τί ἀγαπάω τὸν Κάσσιο.

ΟΘΕΑ. Φωτικά καὶ θειάφι!

ΔΕΣΔ.

Κύριε!

ΟΘΕΑ.

Ἐχεις τὸ νοῦ σου;

ΔΕΣΔ. Θύμωσε;

ΛΟΥΔ. Ἴσως τὸ γράμμα τὸν ταράζει.

Τοῦ προστάζουν, νομίζω, νὰ γυρίσει,

Καὶ διορίζουν τὸν Κάσσιο κυβερνήτη.

ΔΕΣΔ. Χαίρομαι, πιστέψέ με!

ΟΘΕΑ.

Ἀλήθεια!

ΔΕΣΔ.

Ὅριστε;

ΟΘΕΑ. Χαίρομαι: ποῦ τρελλὴ σὲ βλέπω.

ΔΕΣΔ.

Ὅθέλλο, —

ΟΘΕΑ. (Χτυπώντας την). Δαίμονα.

ΔΕΣΔ.

Αὐτὸ δὲ μοῦπρεπε!

ΛΟΥΔ.

Κύριέ μου,

Στὴ Βενετιά δὲ θά μου τὸ πιστεύαν,

Κί' ἂν μ' ὄρκο μου ἐβεβαίωνα πῶς τὸ εἶδα.

Τεράστιο είναι! Συμπάθειο πάρ' της κλαίει.
ΟΘΕΑ. Τὸ δαίμονα, ἂν μὲ δάκρυα γυναικὸς
Ἐσπέρνοτον ἢ γῆ, κάθε σταξιά,
ποῦ θάπεφτε, κροκόδειλο θὰ ἐγέννα.—
Φύγε ἀπὸ μπρὸς μου!

ΔΕΣΔ. Φεύγω· ἐγὼ δὲ θέλω
Νὰ σὲ συχύζω στέκοντας ἐδῶ. (Φεύγοντας).

ΛΟΥΔ. Γυναίκα ὑπάκουη ἀληθινά, Κυριέ μου.
Παρακαλῶ σε, κράξε τὴν ὀπίσω.

ΟΘΕΑ. Κυρία.

ΔΕΣΔ. Κυριέ μου,

ΟΘΕΑ. Τί τὴ θέλεις, Κύριε;

ΛΟΥΔ. Ποιὸς; ἐγὼ Κύριε;

ΟΘΕΑ. Ναι, δὲ μοῦπες ὁ ἴδιος

Ποῦ ἤθελες νὰ τὴν κάμω νὰ γυρίσει;

Μπορεῖ νὰ γύρει καὶ νὰ γύρει, κύριε,

Κι' ὅμως νὰ ἀκολουθήσει καὶ ξηνά

Ν' ἀλλάξει γνώμη καὶ μπορεῖ νὰ κλαίει,

Κύριε, νὰ κλαίει! κ' ὑπάκουη εἶναι ἔπως λές,

Ἐπάκουη, πολὺ ὑπάκουη!—Ἐκκολούθα

Τὰ κλάματ'!—Στὸ γράμμα αὐτό, Κύριέ μου,—

Παίξεις ὠραία τὴ θλίψη!—μοῦ προσταΐζουν

Νὰ ξηναγύρω.—Φύγε, καὶ σὲ λίγο

Θὰ σοῦ μὴγύσω!—Κύριε, θὰ ὑπακούσω

Στὸ πρόσταγμα καὶ θὰ ξηναγυρίσω

Στὴ Βενετιά.—Δὲ φεύγεις ἀπὸ δῶ;

Ἦ Λεσδεμιόνα φεύγει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθίτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξάνδρειαν.

Γραμμή Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμή Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητος πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥρα 10.30' μ. μ., διὰ Σύρον Ἀνδρον, Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥρα 8η μ. μ. κατ' εὐθεία διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου, (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἠλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοιοῖας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβιάγον, ὁδὸς Ἀντωνιάδου

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς **ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ**

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 11 Δεκεμβρίου

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀποκλιπῶσι θέτεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαιρῶς εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ἐποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν **Σημαίαν ὁσας, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ὁσας.**